

Peter Musevski, igralec

Katja Golob

»A bi se najprej malo ogrela?«
vpraša in trenutek zatem v zimskem
mrazu rdečih lic in nosov
nazdravljava. Natararju poveva, da
ima sredi zime res odličen led, na
kar je izjemno ponosen, čeprav se
meni zdi, da je zelo ponosen tudi
zato, ker je Pero, kot mu vsi pravijo,
njegov gost. Pa saj tako je. Ko si s
Petrom, se lahko v živo učiš, kaj se
pravi biti človek, kaj se pravi biti
ljudski in topel. Nekateri ljudje ti
grejejo dušo še dolgo potem, ko si
tako ali drugače trčil obnje.

mate radi zimo?

Ma, ne! Rad jo imam, ko zapade sneg, da se grem lahko z otroki sankat in kepat. Sneg mi je všeč le, dokler je čisto bel, pol ure, plundra mi gre na živce.

Koliko so stari vaši otroci?

Enajst in šest let. Starejši je danes pokazal matematični zvezek, poln podpisov je ...

Ste se razjezili? Matematika je pač težka.

Ne, ne, saj ga razumem, samo povedal sem mu, da ni treba, da se česar koli boji. Lahko mu pomagam in se skupaj pregrizeva skozi to, lahko pa ga pustim pri miru in se sam ukvarja s posledicami, ki so, vemo, kakšne. (*Zavzdihneva in si razumeva-joče pokimava.*)

Pa saj niste zares strog oče?

Jasno, da nisem! (*smeh*) Ampak malo pa moram zaropotati, dokler me še upoštevajo. To so zadnji trenutki.

Kje ste zaposleni?

V Prešernovem gledališču v Kranju, pred tem sem bil v Novi Gorici.

Vendar ima človek občutek, da vas gledamo predvsem na filmu. V zadnjih nekaj letih pravzaprav ni bilo filma, v katerem niste igrali: *Kruh in mleko*, *Delo osvobaja*, *Rezervni deli*, *Uglaševanje*, *Pokrajina št. 2*, *Vaja zboru ...*, pa se ne kažete na vsaki pasji procesiji kot poplava kvazi zvezdnikov. Ste svojevrsten fenomen!

Nastavljanje na prireditvah ti nič ne pomaga. Srečo sem imel, da sem v pravem trenutku naredil prave stvari, kar za seboj potegne cel splet okoliščin. Veste, kako je s tem: enkrat nekaj narediš malo drugače, da pritegneš še kakšnega režiserja, kakšnemu si všeč tak, kot si bil tam in tam, drugim pač nisi ... Tako to gre.

Ali kdaj zavrnete ponudbo?

Ja, nekajkrat sem jo.

Kakšen razlog ste imeli?

Prebral sem scenarij in zbolel. Res, kar potiti sem se začel, ni mi bilo dobro. (*Dušiva se v smehu.*) Grozno je, če najprej rečeš ja, ker se potem mučiš in bi se rad nekako skopal iz tega. Včasih je tudi nasprotno: dobil sem neki scenarij in režiserju pokomen-

tiral, da spominja na telenovelo. Hotel sem dodati, da bi se ga dalo še razviti, pa me je takoj hladno ustavil, da sodelovanje nima smisla.

Si v tako majhnem prostoru, kot je Slovenija, sploh lahko privoščite odkloniti ponudbo?

Ne, pri nas ni dobro reči ne. Tudi če imaš dober razlog, kot je, da že vadiš za neki projekt, te še kar snubijo za drugega. »Ti bomo bolj plačali,« rečejo, ampak jaz nisem tak, da bom zaradi tega nekoga zaribal. Laže bi bilo, če bi se s tem namesto mene ukvarjal agent, tako pa je zelo osebno.

Ste kakšno ponudbo posebno težko preskočili?

Ja, ko so me pred kratkim povabili v Beograd na snemanje filma, nisem mogel iti, ker sem že delal predstavo v Kranju. Borut (*Veselko, op. p.*) se je zelo trudil, da bi našli zamenjavo zame, preskusili so devet igralcev, pa ni šlo. Kaj naj, naj bi šel in pustil službo, samo da bi lahko zaigral z Anico Dobro in Miro Banjac?

Vam godi, ko vas opazijo drugod po nekdanji Jugoslaviji?

Komu pa ne bi? Srečo imam, da so filmi, v katerih sem nastopal, festivalski, vidi jih veliko ljudi ... Ko sem začel resno nastopati, Jugoslavije kot trga ni bilo več, šele zdaj se to spet odpira, so ponudbe, se dogaja.

V filmu velikokrat delujete kot dobričina, ki kljub temu, da je življenje zares težko, potrpežljivo čaka in upa na svoj svetli trenutek, za katerega se zdi, da nikoli ne pride. Tudi v resnici dolgo čakate, preden vam popustijo živci?

V glavnem kar čakam, kaj pa vem. Bom povedal s primerom: na sestankih se vedno pametuje, diskutira, debatira, iščejo se pametne rešitve ... Pa si rečem, saj bi moral tudi jaz kaj povedati, ampak mi na kraj pameti ne pade, kaj. Saj bi posegel, ampak ne vem, ali se tako res kaj spremeni. No, kadar gre za življenjske stvari ali take, ki se me dotaknejo, znam hitro popeniti in poseči vmes, ko pa gre za malenkosti, ne posredujem. Ne jemljem časa ne sebi ne drugim.

Redko razmišljanje v časih, ko vsi vse znajo – misice pojejo, brezvezniki so zvezde resničnostnih šovov ...

A ni to grozno!? To je fuj, to je odurno. Kje so kompetence? Če je nekdo režiser, je režiser, in do tega se je treba tako obnašati. Vsak naj dela svoje delo, ne pa da drugim soli pamet.

S kakšnimi režiserji raje delate, z uveljavljenimi ali tistimi, ki si kilometrino šele nabirajo?

Odvisno ... Včasih kar raje delam z mladimi, ker imam več prostora zase, več sebe lahko dam, kar igralec vedno rad počne.

Bi nastopali v komercialnih predstavah ali telenovelah?

Če bi imel malo več časa, več prostih terminov, bi z veseljem kje nastopil, že zaradi solidnega zaslužka. To ni glavni motiv, pomaga pa. Igra je igra, kjerkoli delaš. Na našem majhnem trgu je potrebne kar nekaj spretnosti, da preživiš, in vse ponudbe gotovo niso kreativne narave. Zame osebno pa je to vseeno zelo težko.

Kako si iščete igralskih izzivov?

Nikoli nisem prosil, kar zadeva igro. Ko so me povabili v Gorico, sem šel. Ko mi je postalo dolgčas, sem šel v Kranj. Kaj vem ... Oče mi je zmeraj govoril, da je bolje biti prvi na vasi kot zadnji v mestu, mogoče zato. Ne vem, kam vse me bo še zaneslo. Včasih ti iščeš izziv, še večkrat pa te najde sam.

Bo veseli december izziv?

Novo leto že dolgo preživljam doma. Najhitreje in najlepše mine. Lepo si na toplem, piješ, ješ, vržeš dve petardi ...

Ste kdaj nastopili kot dedek Mraz?

Ne! Preveč sem zahteven do sebe. V tej vlogi moraš uživati, zame pa je muka delati stvari, vloge, ki nimajo ozadja, ki nikamor ne peljejo in so same sebi namen. Nerodno mi je, nisem za to. Trpim ko hudič, če moram voditi prireditev ali, boggedaj, animirati občinstvo. Pulz mi naraste na 300, Hamlet je mačji kašelj proti temu.

